

84. Raamattuluento: Kaikki hänessä

Alkurukous: Tämänkin luennon alussa me rukoilemme: rukoilemme ymmärrystä sanasi käsittämiin. Kirkasta meille, Totuuden Henki, kaikki tarpeellinen Jeesuksen tuntemisessa. Aamen.

Aluksi

Tämän luennon pääaihe ja raamatunkohta on apostoli Paavalin sanat: ”*Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.*” (Fil. 4:13). Puhumme tässä uskonelämämme suurimmista kysymyksistä. Puhumme siitä, millä perustalla vaelluksemme tulee kaikissa tilanteissa levätä. Toki tämä sama aihe ilmenee aina jossakin muodossa näissä kaikissa luennoissa.

Kipuilluamme

Kuinka usein me painiskelemme sellaisissa asioissa joissa kysytään uskonelämämme perustaa ja suuntaa vaikka ne asiat olisi pitänyt vakiintua meissä jo ajat sitten. Näitä asioita saattaa siis pohtia sekin, joka on jo kerran löytänyt Kristuksen. Eivät Jumalan suuret salat aina helpolla avaudukaan. Matkalla joskus voi tuntua että tie on tuiskunnut miltei umpeen. Elämän myrskyissä voi käydä niin. Myös eri teitä tuntuu olevan yhä edessä. Silloin, siinä tilanteessa, ihminen luonnostaan huutaa: ”Herra auta minua!”. Usein tuo huuto nousee kuitenkin siitä tosiasiasta, että todellinen luottamus Jeesukseen, Herraamme, ei ole saavuttanut vielä päämääräänsä, lujaa luottamusta.

Palautamme mieliin erään tapahtuman Genesaretinjärvellä. Siinä tilanteessa opetuslapsetkin huusivat Jeesusta avuksi. ”*Ja katso, järvellä nousi kova myrsky, niin että venhe peittyi aaltoihin; mutta hän nukkui. Niin he menivät ja herättivät hänet sanoen: "Herra, auta, me hukumme". Hän sanoi heille: "Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?"*” (Matt. 8:24–26). Tästä samasta aiheesta on puhuttu aiemmin luennossa ”Myrskyssä”.

Opetuslapset huusivat avuksi Herraa joka oli kuitenkin koko ajan mukana veneessä. Hukkuminen oli siis mahdotonta. Jeesusko olisi hukkunut Galileanmeren aaltoihin? Mutta useasti me teemme juuri niin kuin opetuslapset tekivät. Tämä kaikki kertoo siitä kuinka hataraa Jeesuksen tunteminen saattaa vielä olla. Uskovanakin meidän suurimpia ongelmiamme voi olla heikko Jeesuksen persoonan tunteminen. Ei siis ihme että Jeesus joutui moittimaan opetuslapsiaan, eli myös meitä: ”*Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?*”.

Meillä ei ole antaa Herralle mitään paitsi syntisyytemme. Ruumiimme voimme antaa hänelle eläväksi uhriksi Sanan kehotuksen mukaan, mutta ei se ole minkäänlainen ansio sillä ei ruumiimme ole meidän omamme. Voimme antaa sen Herran käyttöön koska se on jo hänen. Se on meidän velvollisuutemme. Mutta ei sekään meidän rauhaamme, eikä turvallisuuttamme yksistään lisää. Rauha, lepo, lujuus, varmuus ja luja luottamus täytyy syntyä muulla tavoin.

Uskomisen tuntuu helpolta jos ei ole vaikeuksia. Ilman vaikeuksia voimme kokea olevamme tosirohkeita uskovina. Olemme kuitenkin silloin vielä kovin tietämättömiä. Mutta jos olemme Herran omia, kauan ei näin voi jatkua. Sitten kun joudumme kuilun partaalle, suuriin ahdinkoihin, syvälle pimeään laaksoon, tai muuhun vastaavaan, joudumme tosipaikan eteen. Alamme huutaa vaistonvauraisesti apua. Sehän se ensiksi mieleen juolahtaa. Kuitenkaan Herra ei ole tuolloinkaan yhtään kauempana meistä, päinvastoin. Olemme vain kovin helposti unohtaneet tutut sanat: ”*Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään paha, sillä sinä olet minun kanssani; sinun viitsasi ja sauvasi minua lohduttavat*” (Ps. 23:4). Tai: ”*Herra on lähellä niitä, joilla on särkynyt sydän, hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli. Monet vaivat kohtaavat vanhurskasta, mutta kaikista niistä Herra hänet vapauttaa. Herra varjelee häntä, ei yksikään hänen luunsa murru.*” (Ps. 34:19–21).

Jokaisen uskovan on tunnustettava että todella suurissa kiusauksissa ja ahdistuksissa usko on kovin koetteilla. Kun yhtäkkiä, vaikkapa kun vaikea sairaus iskee, tai jokin läheinen nukkuu pois, kun taloudellinen tilamme romahtaa ja ystävätkin kaikkoavat, silloin on tukalaa ja usko häilyy ja epätoivo on lähellä. Huolet vievät helposti yöunen ja ahdistuneisuus on rinnassa. Silloin ollaan uskonso-dassa ja taistelutantereella. Mutta juuri silloin Herra katsastaa minkä verran meihin on uskoa kertynyt.

Ei Herra kaikille suuria koetuksia anna. Kaikki eivät kestä sellaisia. Joillekin Herra suo sen että riittää ainoastaan päämäärän, eli sielun pelastuksen saavuttaminen.

Joitakin hän sen sijaan koettelee voimansa kädellä ja rankastikin. Näistä ihmisistä hän pyrkii tekemään pylväitä temppeleihin. Nämä ihmiset joutuvat monien kiusausten helteessä, ahdistuksessa ja tulossa koeteltaviksi. Se ei ole koskaan helppoa ja sielu huutaa usein tuskaansa. Jeesuskin huusi vaikka oli Jumalan Poika. Meitäkin, vähäisempiä, on siis koeteltava. Kaikkia jollakin tavoin koetellaan. On sanottu: ”Koettelematon usko on epävarma usko”. ”*Kultakin koetellaan tulossa, ja onhan teidän uskonne paljon arvokkaampaa kuin katoava kulta. Koettelemuksissa teidän uskonne todetaan aidoksi, ja siitä koituu Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä ylistystä, kirkkautta ja kunniaa.*” (1. Piet. 1:7). Näistä asioista on kerrottu myös kirjoituksessani ”Murskattuna Kristuksen työssä”.

Vaativiin tehtäviin valmistettaville Herra antaa uskonkoetuksissa vähitellen vakaan ja järkähtämättömän uskon, sillä muuten he eivät kestäisi myrskyissä palvellessaan Pyhää Jumalaa ja ehkä jo uppoamassa olevia lähimmäisiään. Kiusausten helteessä, kärsimyksissä ja saatana hyökkäyksissä on pysyttävä pahanakin päivänä pinnalla ja kestävä. On sanottu: ”*Sen tähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suorittuanne pysyä pystyssä*” (Ef. 6:13). Myrsky voi olla armoton. Se ihminen tietää paljon, joka on tällaisissa kyydeissä ollut. Meren pauhuissa on pidettävä itsensä pinnalla ja vedettävä happea milloin pystyy. Tuollaisen melskeen keskellä on ehkä mukana vielä muitakin ihmisiä, jotka on Herra siihen antanut autettavaksi; heikkouskoisempia, toivonsa menettäneitä ja peloissaan olevia. Heitäkin tulee silloin tukea. Silloin mennään eteenpäin vahvempiuskoisen uskolla. Tuolloin ei ole auttajallakaan varaa paniikkiin vaikka vene kuinka keikkuisi ja hörppisi vettä sisuksiinsa. On kirjoitettu: ”*Joka uskoo, ei horju*” (Jes. 28:16). Joissakin raamatunkäännöksissä sanotaan: ”Ei pakene” tai: ”ei hätäile”. Juuri tällaisen uskon omistamiseen Jumala tahtoo antamissaan koetuksissa lapsensa johtaa. Ei ole siis aina olemassa todellista hätää, vaikka me pelkäämme ja kovin vapisemme. Apostoli Paavali koki näitä vaikeuksia paljon elämässään. Hän kirjoittaa: ”*Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia, vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhottuja.*” (2. Kor. 4:8,9). Jotain sellaista se on. Oma pohja on murskattu. Nyt on ope-teltava jatkamaan matkaa Herran voimassa.

Miten kaikki on mahdollista kantaa?

Jeesus sen sanoo: ”*Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.*” (Mark. 9:23). Tässä on kyse uskosta, sellaisesta, joka on koeteltu ja karaistu. Ei uskossa itsessään ole voimaa, mutta koeteltu usko antaa voiman Herrassa ja tekee monet asiat mahdollisiksi. Kaikki perustuu Kristuksen tuntemiseen.

Muuten ei voida sanoa: ”Kaikki minä voin hänessä”. Johannes kastaja sanoi: ” *Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.* ” (Joh. 3:30). Kun uskova kasvaa Kristuksen tuntemisessa, kaikki muu pienenee Herran väkevyyden rinnalla. Kun uskova näkee elämässään kaiken toteutuvan yksin Kristuksessa, moni asia alkaa kuin uudelta pohjalta: hän yksin, Herra yksin! Tällöin alamme ymmärtää yhä paremmin sanankohdan: ”*Armo ja rauha lisääntykään teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta*” (2. Piet. 1:2). Näin vähitellen monenlainen hätäily, pelko ja ahdistus helpottavat kilvoittelijan sisimmässä. Ja vaikka niitä olisikin vielä, epätoivo ei saa valtaa. Tämä kaikki vaatii kasvua ja aikaa. Niiden välityksellä Herra toimii. Mitään ei tapahdu kädenkäänteessä. Älä siis hätäile kilvoitteleva ystäväni. Herra elää! Hän yksin on kaikki. Odota Herraa. ”*Miksi mu-rehdit, minun sieluni, ja olet minussa niin levoton? Odota Jumalaa. Sillä vielä minä saan häntä kiittää hänen kasvojensa avusta.*” (Ps. 42:6).

Kun Jeesuksesta Kristuksesta alkaa muotoutua meissä hän, mitä hän todellisuudessa jo on, olemme edenneet pitkälle uskonelämässämme. Jeesus on peruskallio, turvakaupunki, vuorilinna. Hän on Elämämme. Hän on kaikki. On vain opittava näkemään hänessä kaikki mitä tarvitsemme, luottamaan yksin häneen ja kaikki on silloin mahdollista. Huomaamme samalla että lupaukset eivät koske vain tätä nykyistä aikaa, vaan myös tulevaa. ”*Hänen jumalallinen voimansa on antanut meille lahjaksi kaiken, mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon. Olemmehan päässeet tuntemaan hänet, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja voimallaan. Näin hän on meille lahjoittanut suuret ja kalliit lupaukset, jotta te niiden avulla pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee, ja tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta.*” (2. Piet. 1:3,4).

Heikkojen vahvuus

Aikamme ei suosi heikkoja ihmisiä. Heikoista ei ole pelimiehiksi. Eivät ole heikot vahvoilla liike-elämässäkään. Muskeleita ja muskeliveneitä pitää olla, ja yltyöpäisyyttä. Rinne- ja kalliokiipeily, syväasukellus, laskuvarjohyppy, ja kaikki muu sellainen on nyt ajassamme in. Ne sellaiset puuhut saavat adrenaliinin liikkeelle. Siispä vauhtikiittoa olla pitää, rahaa ja bisnestä jotta selviää vahvojen mukana. ”Heikot sortuu elontielle”, sanotaan. ”Voimauttaa” pitää, eli pitää rakentaa vahva minä, kuitenkin omin mahdollisuuksin ja avuin, ilman Jumalan voimaa.

Me olemme kai vieraantuneet heikkoudelle. Heikkous katsotaan kuuluvan vain sairaille, väsyneille, syrjäytyneille ja muuten vain kepuleille ihmisille. Terveillä ja voimakkailla pitää olla koko ajan actionia – rivakkaa toimintaa.

Kristillisuus on toisenlainen laji. Uskonelämässä vahvuus on heikkous. Vahvoista ei ole sen sijaan juuri mihinkään – eikä viisaista. Heikkous ja tyhmyys ovat mahdollisuus. Tiedämme, että Herra on heikoissa väkevä. Silti ei juuri kukaan uskovistakaan etsi heikkoutta tai kerskaa siitä. Missä vahvuutta luvataan, kuuntelijoita riittää. Mutta on tapahtunut jotakin ihmeellistä kun joku sanoo: ”Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.” Helppoa ei ole tällaiselle tielle lähteä. Sillä tiellä joutuu luopumaan itsestään ja omista mahdollisuuksistaan. Tyhmäksi tuleminenkin on epämiellyttävää. Ja kuitenkin: ”*Älköön kukaan pettäkö itseään. Jos joku teidän joukossanne luulee olevansa viisas tässä maailmassa, tulkoon hän tyhmäksi, että hänestä tulisi viisas.*” (1. Kor. 3:18). Tyhmyydestä voi versoa aitoa viisautta.

Jos opimme näkemään Herran Jeesuksen Kristuksen yksinään kaikessa, olemme lujalla kalliolla. Mikään myrsky ei voi silloin uskovaa kaataa, ei suistaa raiteiltaan. Näemme vain hänet, Herran. Ja hän vahvistaa meitä väkevyytensä voimalla. ”*Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa!*” (Ps. 34:9). ”*Hyvä on sen osa, jota sinä, Herra, kasvatat ja jolle sinä opetat lakiasi. Pahana päivänä sinä varjelet häntä, kun hauta jo aukeaa sille, joka rikkoo lakiasi.*” (Ps. 94:12,13). ”*Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat! Kun he käyvät Kynnellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla. He käyvät voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa.*” (Ps. 84:6-8).

Ihana on Jeesus Kristus

Herra on tarkoittanut meidät vihreille niityille. Jotkut ovat ymmärtäneet Herran tarkoitukset väärin ja ajattelevat masentuneina hänen vievän meitä aina vain pelkille viheliäisille niityille. Herra ajattelee kuitenkin koko ajan parastamme. Hänen toimintatapansa voivat olla kuitenkin meille kovin outoja ja salattuja. Mutta Jeesus on aina meidän parhaamme, paras lahja Jumalalta. Hänen tuntemiseensa verraten kaikki muu on silkkaa roskaa, roinaa ja ruumenta. Suurinkin ihmisviisaus on hänen viisauteensa verraten pelkkää tyhmyyttä.

Emme huomaa aina että Herran Jeesuksen matkassa meiltä ei mitään puutu. Hänen lampaillaan on turvalliset laitumet. Raikas tunturipuro antaa virvoitusta lampaille hellepäivinäkin. Vihanta maa antaa ruoan. Emme tosin tätä aina näe emmekä tajua, sillä saatamme olla kovin itseemme käpertyneitä ja vaivojemme vankeja.

Vie todella aikaa nähdä Kristus yksin kaikessa. Kristus on kuitenkin meidän elämämme. Muuta aitoa elämää ei ole. Kuolemaa oma elämä van on. ”En siis elä enää minä vaan Jeesus Kristus elää minussa”. Olenko minä siis hänessä? Hän on luvannut sen ja vastaa sanastaan: hän vastaa jokaisesta elämämme hetkestä ja tapahtumasta. Hän pitää meistä parempaa huolta kuin mihin me itse koskaan kykenemme. Herra pitää parempaa huolta meistä kuin yksikään isäntä palvelusväestään. Hän ei sano meitä edes palvelijoihinsa vaan ystävikseen. Oletko miettinyt näitä sanoja koskaan sisimmäsäsi: olen Jeesuksen ystävä ja hän on minun todellinen ja aina luotettava ystäväni. Hän on sitä silloinkin kun ei sisimmässä miltään tunnu, tai voi tuntua ainoastaan pahalta elämän myllerryksissä. Minä olen silti hänessä, hän minussa. Olemme uskovina yhtä hänen kanssaan. Hän on kuninkaamme, väkevä voimamme.

Jeesus on meidän uusi Joosuamme, meidän sotapäällikkömme kaikissa sodissamme. Kun itse yritämme, vihollinen voittaa aina. Kun hän sotii puolestamme, tulee vain voittoja. ”*Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!*” (2. Moos. 14:14). Herran luottomies, vanhanliiton Joosua, voitti kolmekymmentäyksi kuningasta valloittaessaan Luvattua maata kansalleen (Joos. 127–14). Ne sodat kuvaavat elämässämme omia taistelujamme syntiä vastaan. Aikanaan Jumala salli niin, ettei Joosua voittanut eläessään kaikkia pakanakuninkaita. Herra halusi nähdä jatkaisiko Israel välttämättömiä sotia silloinkin kun Joosua oli jo kuollut. Mutta maa oli kerta kaikkiaan puhdistettava pakanakuninkaita ja heidän saastaisesta elämästään ja epäjumalistaan. Tämä oli Jumalan ehdoton vaatimus, sillä muuten pakanakansat voittaisivat vuorostaan Israelin ja Jumala ajaisi omaisuuskansansa kaikkialle maailmaan pakanakansojen joukkoon. He saisivat olla siellä orjina ja muukalaisina lopun aikaan asti. Näin hän oli sanonut. Mutta vähitellen tuli Kaanaan maa voittaa Israelille. ”*Mutta minä en karkota heitä sinun tieltäsi yhtenä vuotena, ettei maa tulisi autioksi eivätkä metsän pedot lisääntyisi sinun vahingoksesi; vähitellen minä karkotan heidät sinun tieltäsi, kunnes olet tullut kyllin lukuisaksi ottamaan haltuusi maan.*” (5. Moos. 7:22). Tämä edellinen sana liittyy siihen mitä Jeesus sanoi myöhemmin evankeliumeissa ihmisistä. ”*Kun saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autiointa paikkoja ja etsii lepoa, eikä löydä. Silloin se sanoo: 'Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin'. Ja kun se tulee, tapaa se huoneen tyhjänä ja lakaistuna ja kaunistettuna. Silloin se menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.*” (Matt. 12: 44,45). Israelille kävi kansana näin: puhdistettu maa valloitettiin pian takaisin pakanallisille kuninkaille ja kansoille. Tämä uusi tilanne oli nyt pahempi kuin ensimmäinen.

Edellinen raamatunpaikka kertoo mitä nuo Joosuan käymät sodat ja jäljelle jääneet viholliset merkitsevät meidän uskonelämässämme. Meidänkin valloitettavassa uskonmaassa on omat filistealaiset, moabilaiset, amalekilaiset ja monet muut vihollisemme. Jumala tahtoo, että mekin jatkamme synninsotaamme Jeesuksen kuoleman jälkeen voittaaksemme itsellemme koko Luvatun maan. Se tehtävä on annettu meille jotka olemme nyt vuorostamme uusi Israel ja Herran omaisuuskansa hänen määräämänsä aikaan asti. Lihallinen Israel saisi armon ajallaan.

Uudestisyntymisessä saimme kaikki syntimme anteeksi. Mutta koko syntiturmelustamme ei otettu kokonaan pois. Meillä on yhä synnin ruumis. Jumala on jättänyt meille Kristuksen sovintotyön jälkeinkin syntejä voitettavaksemme ja näin koetellakseen meitä. Jäi aadamilainen perisynti. Meillä on jäljellä siis vielä monia vihollisia. Jos olisimme tulleet kokonaan synnittömiksi ja puhtaiksi - niin kuin muutamat luulevat ja väittävät - saastaiset henget valloittaisivat pian sydämemme takaisin itselleen.

Vihollisistamme ensimmäisenä ovat vaikkapa pimeyden henkivallat. Heidän vastustamiseen ja sotaan tarvitsemme koko Jumalan antaman sotavarustuksen. *”Ottakaa kaikessa suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana. Tehkää tämä kaikki rukoillen ja anoen. Rukoilkaa joka hetki Hengen antamin voimin.”* (Ef. 6:16–18).

Toinen vihollinen on maailma ja sen joukot, eli ne, jotka elävät Jumalalle vieraina omassa turmeluksessaan. Maailmakin voitetaan uskolla. *”sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?”* (1. Joh. 5:4,5). Ja Kristuksen ristillä voitto tulee, sillä apostoli Paavali sanoo: *”Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!”* (Gal. 6:14). Pimeys valtoineen tekee työtään maailmassa, tottelemattomien joukossa. He hukkuvat kerran, mutta meidät, jotka uskomme, on kutsuttu pelastukseen.

Kolmas vihollinen olemme me itse, meidän turmeltunut luontomme, eli lihamme ja sen aikaansaannokset. Meidän on voitettava nekin, että saisimme kerran kokonaan omaksemme Kaanaan maan. Pahin vihollisemme on me itse. *”Rakkaat ystävät! Kun kerran olemme saaneet tällaiset lupaukset, meidän tulee puhdistautua kaikesta ruumiin ja hengen saastaisuudesta ja Jumalaa peläten pyhittää elämämme kokonaan hänelle.”* (2. Kor. 7:1). Tähänkin taisteluun tarvitsemme uskon, mutta myös ristiinnaulitsemisen. *”Ne, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiinnaulinneet vanhan luontonsa himoineen ja haluineen”* (Gal. 5:24). On vaellettava siis vanhan minän sijasta Pyhän Hengen johtamina. *”Tarkoiton tätä: antakaa Hengen ohjata elämäännne, niin ette toteuta lihanne, oman itsekkään luontonne haluja”* (Gal. 5:16).

Herra tahtoo nähdä kilvoittelemmeko me hyvän uskonkilvoituksen hänessä joka on kaikki. Joosuan käymät sodat olivat siis esikuvaa meidän kilvoituksestamme. Vanha testamentti on täynnä esikuvia. Mutta emme mekään sodi yksin. Joosuan, meidän Jeesuksemme, avulla se onnistuu. Jeesus elää kuoltuaankin ylösnousemusvoimallaan meissä ja oman kansansa keskellä. Tämä kaikki vaatii elämässämme uskonkilvoitusta. Siihen on meidät kutsuttu pyhällä kutsumisella.

Elämämme uskovina on koko ajan uskonsotaa monia vihollisia ja syntejämme vastaan. Tähän kaikkeen kilvoitukseemme saamme voiman ja vahvuuden Kristukselta. Niin kauan kun hän on kapteeni veneessämme ja kaikkien sotiemme päällikkö, kaikki on kunnossa. Jos sota, eli uskonkilvoitus lakkaa, olemme nukahtaneet ja tilamme on vaarallinen. Synti voittaa meidät ja olemme menetelleet kuin Israel kerran ja mekin menetämme Luvatus maan. On pidettävä siis katse lujasti hänessä joka on kaikkemme. *”pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen”* (Hepr. 10:23).

Kaikki minä voin siis hänessä. Aivan kaikki. Ja hän vahvistaa minua alati. Ja hänellä riittää anteeksiantamusta. *”...hänellä on paljon anteeksiantamusta”* (Jes. 55:6). Saamme anteeksiantamuksen hänen veressään. Näin pysymme armossa ja näin emme eksy.

Herra voi viedä meitä syvyyksiin asti, viedä meiltä kaiken, johtaa kärsimyksiin. Hän voi tyhjentää meidät tyhjiksi ja alentaa köyhiksi. Hän tekee sen vain sen vuoksi että alkaisimme pitää Kristusta kaikkena elämässämme. Näemme silloin vain hänet. Silloin hän alkaa vahvistaa meitä. Vielä vähän aikaa on taistelua hänen kanssaan - ja kärsimystä.

”Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen.” (1. Piet. 5:10,11).

”Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee heitä ja vie heidät elämän veden lähteille, ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyneleet” (Ilm. 7:17).

Herra siunatkoon lukemisenne!

Aamen.